

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

1.2.2010

B7-0064/2010

PROJEKT REZOLUCJI

zamykający debatę na temat oświadczenia Rady i Komisji

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15)

Corien Wortmann-Kool, Karl-Heinz Florenz, Richard Seeber, Peter Liese, Vera Pilar del Castillo, Romana Jordan Cizelj, Sirpa Pietikäinen, Theodoros Skylakakis, Maria Da Graça Carvalho
w imieniu grupy politycznej PPE

RE\803450PL.doc

PE432.913v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz protokół z Kioto do tej konwencji,
- uwzględniając piętnastą Konferencję Stron (COP 15) w sprawie konwencji UNFCCC oraz piątą Konferencję Stron pełniącą rolę Posiedzenia Stron w sprawie protokołu z Kioto (COP/MOP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach od 7 do 18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte ostateczne porozumienie,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny przyjęty przez Parlament w dniu 17 grudnia 2008 r., a w szczególności dyrektywę 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych¹ oraz decyzję nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie starań podejmowanych przez państwa członkowskie zmierzających do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do 2020 r. zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych²,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie zmiany klimatu, a w szczególności rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE”³ oraz rezolucję z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie strategii UE na rzecz kompleksowego porozumienia kopenhaskiego w sprawie zmian klimatu oraz zapewnienia odpowiedniego finansowania polityki w dziedzinie zmian klimatu⁴,
- uwzględniając pytania ustne skierowane przez ... do Komisji i Rady w sprawie strategii UE na konferencję kopenhaską w sprawie zmian klimatu (COP 15) (O-0000/2009 – B7-0000/2009, O-0000/2009 – B7-0000/2009),
- uwzględniając przesłuchanie z dnia 15 stycznia 2010 r. desygnowanej komisarz ds. działań na rzecz klimatu Connie Hedegaard,
- uwzględniając oświadczenia Rady i Komisji dotyczące wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu, złożone w dniu 20 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając następną konferencję, COP-16, która ma odbyć się w Meksyku,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,

¹ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63.

² Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136.

³ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0042.

⁴ Teksty przyjęte, P6-TA(2009)0121.

- A. mając na uwadze, zakończone w grudniu 2009 r. negocjacje w sprawie kompleksowego porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatycznych, obejmującego okres po 2012 r., przyniosły rezultat w postaci niezadowolającego porozumienia, które nie spełniło oczekiwań UE,
 - B. mając na uwadze, że porozumienie to nie zawiera żadnej wiążącej umowy i żadnych długoterminowych celów,
 - C. mając na uwadze, że wyraźne włączenie do porozumienia tzw. „celu 2°C” można uznać za krok historyczny,
 - D. mając na uwadze, że zaproponowane przez strony dane dotyczące redukcji emisji nie były wystarczające do osiągnięcia „celu 2°C” oraz mając na uwadze, że obecne zobowiązania podjęte przez różne kraje w żaden sposób nie umożliwią spełnienia określonych przez IPCC wymogów związanych z ograniczeniem emisji CO₂, które mówią jedynie o 700-800 mld ton CO₂ wyemitowanych do 2050 r.,
 - E. mając na uwadze, że gospodarki rozwijające się i wschodzące, a także Stany Zjednoczone uznały swoją współodpowiedzialność i konieczność zaangażowania się w działania na rzecz zmniejszenia emisji,
 - F. mając na uwadze, że UE nie była w stanie dać wyrazu swojej wiodącej roli w walce ze zmianami klimatu i nie była nawet zaangażowana w ostateczne negocjacje ze Stanami Zjednoczonymi, Chinami, Indiami, Brazylią i Republiką Południowej Afryki nad ostatecznym projektem porozumienia,
 - G. mając na uwadze, że w wyniku konferencji kopenhaskiej międzynarodowe negocjacje dotyczące klimatu pozostały w stanie zawieszenia, a w nadchodzących miesiącach podstawowe znaczenie będzie miało krytyczne spojrzenie na ostatnie miesiące, które umożliwi przełamanie obecnych przeszkód, jakie napotyka ten proces,
1. wyraża ubolewanie z powodu słabości porozumienia, które wypracowano na konferencji COP-15; przyznaje jednakże, że jest ono wystarczającą podstawą do dokonania postępów w ramach przygotowania do kolejnej konferencji, COP-16, i do jej sukcesu, jako że zawiera szereg pozytywnych elementów, takich jak ogólna zgoda co do ograniczenia globalnego ocieplenia do 2°C w stosunku do okresu sprzed epoki przemysłowej i zapewnia, że do 2015 r. w ramach porozumienia zostanie przeprowadzona rewizja tego celu oraz działań, z odniesieniem do badania możliwości utrzymania wzrostu temperatury na poziomie nieprzekraczającym 1,5°C;
 2. z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez gospodarki wschodzące zobowiązanie do zmniejszenia emisji oraz odniesienia do krajów rozwijających się, które będą zobowiązane, w ramach metody weryfikacji, do przedkładania krajowych sprawozdań dotyczących wytwarzanych przez nie emisji;
 3. zauważa, że porozumienie zawiera sformułowanie dotyczące utworzenia do 2020 r. funduszu w wysokości 100 mld USD rocznie, pochodzących z krajów rozwiniętych, oraz sumy 30 mld USD dla krajów rozwijających się na okres następujących trzech lat (2010-2012), która przeznaczona jest na walkę ze zmianami klimatycznymi oraz ustanowienie ekologicznego funduszu związanego z klimatem mającego na celu wspieranie w krajach

rozwijających się projektów związanych z wylesianiem i degradacją lasów, przy jednoczesnym postawieniu warunku, że obie formy finansowania będą monitorowane;

4. zgadza się na utworzenie mechanizmu zmniejszania emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów oraz wspierania eliminacji emisji gazów cieplarnianych dzięki lasom oraz utworzenie mechanizmu technologicznego mającego na celu przyspieszenie technologicznego rozwoju i transferu, a także przyjmuje z zadowoleniem odniesienie do roli rynków w umacnianiu opłacalności działań służących łagodzeniu skutków zmian klimatycznych;
5. wyraża zadowolenie z powodu działań służących dostosowaniu, zwłaszcza działań podjętych w tych krajach rozwijających się, które są szczególnie narażone (w szczególności kraje najsłabiej rozwinięte, małe rozwijające się kraje wyspiarskie oraz Afryka);
6. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że Stany Zjednoczone i Chiny, z powodów związanych z polityką wewnętrzną, nie były gotowe na przyjęcie bardziej ambitnego porozumienia oraz że pomimo znacznego politycznego rozmachu konferencji w Kopenhadze kraje te, wraz z kilkoma krajami trzecimi (z Kubą, Nikaraguą, Sudanem i Wenezuelą) przyjęły postawę oporu w międzynarodowych negocjacjach w celu uniknięcia surowych i wiążących zobowiązań;
7. jest zdania, że dalsze dyskusje dotyczące środków, takich jak środki dostosowawcze w zakresie ceł lub innych sankcji, zaostrzą obecny dysonans i nie przyczynią się do zawarcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu;
8. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że porozumienie kopenhaskie nie zawiera żadnego postanowienia dotyczącego międzynarodowej umowy w sprawie lotnictwa i żeglugi, jednakże zauważa, że w dokumentach prawnych zatwierdzonych w Kopenhadze uwzględniono tę kwestię w ramach planu działań i ponowiono deklarację, zgodnie z którą międzynarodowe porozumienie obejmie emisje z lotnictwa i żeglugi;
9. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że UE nie udało się utrzymać przewodniej roli na arenie międzynarodowej i wzywa UE do wyciągnięcia wniosków z wyników konferencji COP-15 oraz, z myślą o uczynieniu stanowiska UE bardziej jednolitym, a jej roli decydującą i wpływową, wzywa do ponownego rozważenia strategii UE w celu utrzymania jej przewodniej roli w walce ze zmianami klimatu;
10. wyraża przekonanie, że należy wyciągnąć wnioski z wyniku konferencji COP-15, tak aby umożliwić osiągnięcie pozytywnych rezultatów na konferencji COP-16, która odbędzie się w tym roku w Meksyku;
11. podkreśla, że należy przedyskutować nowe, globalne podejścia, takie jak perspektywa budżetowa, gdyż mogą one być źródłem nowej inspiracji w ramach debaty; ponadto uważa, że takie nowe podejścia w ramach globalnej polityki w dziedzinie klimatu muszą łączyć opłacalność gospodarczą i globalne partnerstwo w rozwoju i jednocześnie pociągać do odpowiedzialności za zmiany klimatu wszystkie kraje, w tym gospodarki wschodzące;
12. jest przekonany, że jeżeli Europa będzie inwestować w stabilną przyszłość, doprowadzi do rozwiązań, które jednocześnie będą pomocne w obszarze klimatu, bezpieczeństwa

energetycznego, zmniejszenia zależności energetycznej, efektywnego wykorzystania zasobów, konkurencyjności przemysłu i tworzenia miejsc pracy;

13. jest zdania, że niezbędne jest lepsze informowanie o możliwościach, jakie niesie ze sobą ochrona klimatu, takich jak zapewnienie wzrostu w przyszłości i niesienie pomocy krajom, które nie są jeszcze rozwinięte w takim stopniu, jak UE, mających na celu umożliwienie im uniknięcia błędów, jakie popełniły kraje UE;
14. zdecydowanie twierdzi, że UE kierując się swoją zasadą solidarności, musi z jednej strony połączyć partnerów w duchu wzajemnego szacunku i odpowiedzialności, a z drugiej strony wzmocnić podejścia oddolne (np. w formie publiczno-prywatnego partnerstwa, inwestycji w nowe technologie i badania, a także środki stymulujące partnerstwo dotyczące klimatu i zorientowane na technologię, innowację, energię, które to partnerstwo realizowane jest z Chinami, Indiami i innymi gospodarkami wschodzącymi) w celu wytworzenia nowego impulsu pochodzącego od obywateli;
15. podkreśla, że najważniejszym elementem warunkującym sukces UE jest przemawianie przez nią jednym głosem, dzięki czemu będzie mogła być właściwie postrzegana przez innych partnerów w negocjacjach i uważana przez nich za głównego lub co najmniej równorzędnego dla nich partnera;
16. zaleca, by na przyszłych konferencjach UE reprezentował jeden negocjator, tak aby podkreślić wspólne stanowisko Europy;
17. podkreśla, że konieczne jest zachęcanie do produkcji energii ze wszystkich nieszkodliwych dla klimatu źródeł energii, jeżeli Europa ma spełnić cele w dziedzinie zmian klimatu przy jednoczesnym zagwarantowaniu bezpieczeństwa dostaw energii; uważa, że niezbędne jest, by UE i państwa członkowskie zwiększyły inwestycje w czyste technologie, w badania związane z energią, w energię i efektywne wykorzystanie zasobów w celu utrwalenia wiarygodności UE i jej przewodniej roli na poziomie międzynarodowym;
18. podziela opinię, że oprócz negocjowania konkretnych celów w zakresie ograniczania emisji należy podkreślić potencjał wydajności energetycznej, która w sposób znaczny przyczynić się może do łagodzenia skutków zmian klimatu bez powodowania wysokich kosztów; jest przekonany, że jednym z wyników zbliżającej się debaty, która ma się odbyć w stolicy Meksyku, powinno być w międzynarodowe porozumienie w sprawie wydajności energetycznej;
19. wzywa UE i jej państwa członkowskie do odrzucenia jednostronnych zobowiązań, które zaszkodziłyby konkurencyjności branż przemysłu UE; uważa, że zgoda innych państw uprzemysłowionych, spoza UE, na podjęcie równoważnych wysiłków oraz podjęcie rozsądnych zobowiązań w zakresie redukcji emisji ze strony rozwijających się i wschodzących gospodarek ma kluczowe znaczenie; wskazuje na fakt, że cele w zakresie redukcji emisji muszą być mierzalne, podlegające sprawozdawczości i weryfikowalne;
20. wzywa do pogłębionej dyskusji na temat wyboru najlepszych instrumentów osiągnięcia celów w zakresie redukcji emisji na poziomie globalnym, w tym krytycznej oceny stanowisk UE w tym kontekście; niemniej jednak uważa, że należy preferować stosowanie instrumentów rynkowych, takich jak instrumenty umożliwiające osiągnięcie

celów w zakresie redukcji emisji możliwie najmniejszym kosztem pod względem społecznym;

21. wzywa kraje rozwinięte do zwiększenia inwestycji w badania naukowe nad nowatorskimi i zaawansowanymi technologiami do wykorzystania w nieszkodliwych dla środowiska i energooszczędnych procesach produkcji; uważa, że istotne jest, by Europa dała przykład znacznie zwiększając wydatki przeznaczone na badania w dziedzinie technologii nieszkodliwych dla środowiska, w ramach programu ramowego ds. badań naukowych;
22. proponuje, by w ramach wspólnych działań międzynarodowych zmierzających do zmniejszenia światowych emisji CO₂ rozwinąć globalne, oddolne podejście sektorowe w dziedzinie energochłonnych sektorów przemysłu; wskazuje na fakt, że w ramach tego podejścia, cele w zakresie emisji dotyczące tych gałęzi przemysłu na całym świecie, wraz z transferem technologii, jako instrumentem pełniącym rolę zachęty, okazały się już bardzo skuteczne w takich krajach, jak Japonia, a obecnie zaczyna je rozwijać Partnerstwo Azji i Pacyfiku;
23. uważa, że szczyt w sprawie klimatu, który ma się odbyć w mieście Meksyk, będzie doskonałą okazją do zawarcia porozumienia w sprawie rozwinięcia oddolnego, globalnego, sektorowego podejścia politycznego dotyczącego energochłonnych sektorów przemysłu; uważa, że niezbędne jest, by do takiego międzynarodowego porozumienia przystąpiły tany Zjednoczone, Chiny, Indie i Brazylia;
24. podkreśla, że podstawowe znaczenie ma zachowanie przez UE jej ambitnych celów w walce ze zmianami klimatu oraz utrzymanie jej przepisów dotyczących przenoszenia wysokoemisyjnej produkcji do krajów trzecich, a także mechanizmu rynkowego oraz systemu handlu uprawnieniami do emisji, jednakże UE musi być gotowa na przyjęcie bardziej elastycznej postawy w zakresie przejścia od protokołu z Kioto do opartych na zasadzie dobrowolności zobowiązań podejmowanych przez inne kraje, pod warunkiem, że podejmują one także działania praktyczne mające na celu znaczne zmniejszenie emisji;
25. podkreśla fakt, że – w świetle zobowiązań innych krajów ogłoszonych w dniu 31 stycznia – UE powinna w wyraźniej ogłosić swoją gotowość do przejścia do celu 30-procentowej redukcji emisji gazów cieplarnianych, pod warunkiem że inne kraje również są gotowe do zaangażowania się w odpowiednie działania, w oparciu o zasadę „wspólnej, chociaż zróżnicowanej odpowiedzialności” oraz, w bardziej ogólnym ujęciu, że UE powinna zbadać, czy poleganie na krajowych, samodzielnie podejmowanych zobowiązaniach jest właściwą strategią globalną pod względem zarówno ambicji, jak i możliwości egzekwowania tych zobowiązań;
26. uznaje, że jednym z głównych wyzwań na przyszłość, obok redukcji emisji CO₂, jest także bardziej efektywne i zrównoważone wykorzystanie zasobów naturalnych, co stanie się też kluczową kwestią w najbliższej przyszłości;
27. uważa, że dwustronne posiedzenia Parlamentu Europejskiego i krajowych parlamentów mogą wnieść znaczący wkład do debaty i ułatwić zrozumienie pomiędzy stronami; w związku z tym bierze pod uwagę organizowanie takich posiedzeń na początku oficjalnych negocjacji w celu przyczynienia się w bardziej znaczący sposób do najlepszego możliwego wyniku negocjacji;

28. podkreśla potrzebę stworzenia nowej dyplomacji UE zajmującej się zagadnieniami klimatu oraz wzmocnienia sojuszy z wpływowymi krajami świata, a także z przodującymi krajami rozwijającymi się, takimi jak Brazylia, Meksyk, Kostaryka i Malediwy; ponadto jest zdania, że w celu umocnienia dalszego procesu negocjacji, UE powinna pomóc w zapewnieniu lepszego przepływu informacji i lepszej sprawozdawczości, zwłaszcza informacji przekazywanych takim niejednorodnym grupom, jak G-77 oraz wewnątrz takich grup;
29. wzywa sekretariat Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu do dokonania przeglądu metod pracy stosowanych w ramach międzynarodowych negocjacji, zwłaszcza w związku z rolą krajowych liderów i z podawaniem do publicznej wiadomości stanowisk przed zakończeniem negocjacji, w celu zapewnienia, że projekty umów, które mają zostać zawarte, są przygotowane należycie i z wyprzedzeniem oraz że uprawnienia decyzyjne stron biorących udział w negocjacjach są wystarczające do uczynienia tego procesu bardziej skutecznym i wydajnym;
30. apeluje o ściślejszy związek między strategiami politycznymi UE w dziedzinie spraw zewnętrznych a działaniami w zakresie klimatu; jest przekonany, że zmiany klimatu powinny mieć wysokie znaczenie dla planu działań UE w zakresie spraw zewnętrznych; w związku z tym wzywa UE do przemawiania jednym głosem w celu zachowania przewodniej roli w ramach kolejnych negocjacji oraz do zapewnienia UE reprezentacji w wysokim szczeblu części konferencji COP-16, w osobie przewodniczącego Komisji, José Manuela Durão Barroso, wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Baroness Catherine Ashton, oraz komisarz ds. działań w dziedzinie klimatu, Connie Hedegaard;
31. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród umawiających się stron spoza UE.